

JEFF ABBOTT

IKAR

Tri ženy. Dve rodiny. Jedno tajemstvo.

TRIKRÁT BETH

JEFF ABBOTT

TRIKRÁT BETH

Preložil Jozef Kot

IKAR

Jeff Abbott
THE THREE BETHS

Copyright © 2018 by Jeff Abbott

Translation © 2019 by Jozef Kot

Jacket design by Flag

Jacket photograph of hill by Karina Vegas/Arcangel

Jacket photograph from Trevillion: Miguel Sobreira; Elisabeth Ansley,

Mark Owen

Jacket photograph of houses by Allkindza/iStock/Getty Images

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6898-2

*Lindsaymu Rosovi s vdáčností
a úctou*

1

Mariah Dunningová zazrela svoju nezvestnú matku na druhej strane davu nakupujúcich.

Reštauračná zóna v nákupnom stredisku bola napo-
čudovanie jedným z obľúbených miest stretnutí matky
a dcéry. Mama v nej vydržala aj preto, lebo Mariah sa
v nej páčilo. Mama v ten deň priberčivo dbala na to,
čo konzumuje, no Mariah sa k jedlu správala ľahostajne.
Kuracie nugety, mongolské barbecue, salámová pizza –
ničoho z toho by sa mama ani nedotkla, no Mariah si
na tom pochutnávala a potom sa kalórií zbavovala bas-
ketbalom. A keď Mariah počas štúdia na strednej škole
získala v lete prácu a predávala vstupenky do kina, zadný
rožný box v reštauračnej zóne sa stal miestom, kde sa
mohli stretávať a spoločne tráviť posvätnú chvíľu medzi
maminými služobnými cestami. „Koniec koncov tu po-
dávajú lepšiu stravu než v lietadlách,“ poznamenala
mama.

Mariah nebola v reštauračnej zóne, odkedy sa mama
stratila. Usilovala sa jej počas niekoľkých návštev ná-
kupného strediska vyhýbať. No otec ju v ten deň vzal do
predajne Apple, kde jej chcel kúpiť nový počítač a nový
iPhone. Otec ju rád obšťastňoval darmi, hoci už bola do-
spelá a mohla si podobnú techniku obstarávať sama. Jeho

darčeky boli čosi ako objatie: človek nie je schopný odhadnúť hĺbku citov toho druhého. Reštauračná zóna nebola časť strediska, kde sa chcela ocitnúť. Zasvrbelo ju na zátylku, mala pocit, že pokojne tam neobsedí. Ocko navrhol: „Zajedzme si niečo!“ Zo všetkých síl sa usiloval, aby tento deň strávili príjemne, a Mariah nemala srdce mu odmietnuť. No uprostred hudby a hlučných rozhovorov Mariah zdvihla pohľad od *phat thai* a zazrela svoju matku. Zmrazilo ju to, z paličiek v ruke jej ovisli poprepletané rezance a pripomínali slučku.

Matka zmizla takmer pred rokom. Teraz tam stála a spoza stojana s vystavenými slnečnými okuliarmi zízala na reštauračnú zónu. Tmavé okuliare, červený rúž, bledá pleť, dokonca viditeľná krivka jazvy v kútiku úst, ktorú mala iba mama. Niekoľko sekúnd sa Mariah nemohla ani pohnúť a vydať zo seba čo len hlások. Mala pocit, že už nikdy nebude schopná prehovoriť. Premeriavali sa vzájomne, Mariah akoby zvädzala očný súboj s duchom. Postavila sa a paličky spustila do misky.

Matka ustúpila od stojana s okuliarmi. Zmizla.

„Mariah!“ ozval sa ocko a pozrel na ňu. „Čo sa deje?“

„Priamo tamto stojí mama,“ ukázala roztrasenou rukou. Otec sa na chvíľu zahľadel a potom sa obrátil.

„To nie je možné.“

Mariah vyrazila rýchlym krokom, potom sa rozbehla. Predierala sa cez labyrint stolov a stravníkov.

„Mariah!“ Ocko sa postavil a ňaľahoval krk. „Kam ideš?“

„Videla som ju.“ Mariah bežala ozlomkrky k stojanu so slnečnými okuliarmi. Strčila do dvoch žien, jednej takmer vyrazila z ruky podnos s čínskym menu a druhej mliečny koktail. „Mama! Mama!“

„Mariah!“ zvolal ocko tichým, ale naliehavým hlasom. Zrejme nechcel vyvolať pozornosť ostatných. Ponáhľal sa a bol jej v päťach, no stíhal sa ospravedlniť osobám, do

ktorých narazila, alebo tým, okolo ktorých sa prešmykla. „Mariah, počkaj!“ Hlas mal teraz ostrý ako nôž a usiloval sa ju zastaviť.

„Mama!“ vykrikovala hlasno a dlho, akoby chcela tónom hlasu pridržať mamu na uzde. Mariah skôr pripomínala malé dieťa a nie dvadsaťdvaročnú ženu. Pohybovala sa rýchlo, ale ako slepá, sotva videla ľudí, ktorých od seba odstrkovala. Krúžila okolo stánku, v ktorom predávali slnečné okuliare. Mamy nebolo. Oslovila predavača. „Pred chvíľou tu stála žena. S tmavými vlasmi, v tmavom kabáte, s jazvou pri ústach. Štyridsiatnička. Kam odišla?“

Predavač pokrčil plecami. „Žiaľ, nevidel som ju.“

„Stála presne tu!“ Mariahin hlas sa zachvieval, keď sa obzerala dookola.

„Nevidel som ju,“ zopakoval predavač. Ľudia na nich hľadeli, sledovali ich. Mariah zazrela, ako k nej mieri dievčina so smartfónom v ruke.

Mariah náhlivo zašla popri štyroch nákupných vozíkoch za stojan s okuliarmi a vyšla do širokého stredu strediska, v ktorom sa spájali jeho dve krídla. Pred ňou bol dvojpodlažný obchodný dom, vľavo skupina špecializovaných predajní, vpravo vždy rušná predajňa Apple a niekoľko menších obchodov.

„Nemohla si ju vidieť,“ povedal ocko, dotkol sa jej ruky, no ona pred ním cúvla. „Milá moja, keby to bola ona, tak neutečie. Iba si si ju predstavila.“

Nebola to predstava, pomyslela si Mariah. Bola tu. Videla som ju.

„Nevidela si ju,“ zopakoval ocko, akoby jej z čela čítal myšlienky. „Mariah! Poďme!“ V jeho hlase bol rozpačitý tón. „Nepotrebujeme vzbudzovať pozornosť.“

„Dočerta, čo vás to pochytilo?“ rozčuľovala sa žena, ktorej sa na bielej blúzke rozlial čokoládový mliečny koktail. Z očí jej blčal hnev.

„Veľmi ju to mrzí,“ ospravedlňoval sa ocko a sledoval, ako sa približuje príslušník bezpečnostnej služby nákupného strediska. „Prosím vás, zaplatím vám účet z čísiarnej.“ Otvoril náprsnú peňaženku a vybral z nej dvadsať dolárov. Zúfalo túžil po tom, aby si ho nikto nevšimol.

„Počkajte! Nevidela som vás v televízii?“ spýtala sa žena.

„Nie,“ odvrkol otec. „Určite nie.“

Mariah ich oboch ignorovala. *Chcela ťa vidieť. Prišla sem a dívala sa priamo na teba. Niet po nej ani chýru, ani slychu, či už vpravo, alebo vľavo.* Mariah sa plnou rýchlosťou rozbehla do obchodného domu pred sebou, ocko žalostne za ňou vykrikoval jej meno. Predierala sa obchodným domom, vyhla sa žene, ktorá sa sprejovala vzorkami parfumov, potom sa obrátila a chmatla ju za ruku. Vzorková fľaštička spadla a rozbila sa, do vzduchu vystupovala ťažká levandulová vôňa francúzskeho parfumu.

„Nevideli ste okolo seba prechádzať ženu s čiernymi vlasmi a v čiernom kabáte?“

„Hm. Mám taký dojem, že odišla tamtými dvermi.“ Žena cúvla, v očiach úľak.

Mariah vybehla neďalekými dvermi, vrazila do ženy s detským kočíkom, zúrivosť a netrpezlivosť ju vyhnali na malé parkovisko. Obzerala si autá.

„Mama!“ vykrikla. Ale mama už odišla. Zazrela jediné auto, ktoré práve vychádzalo z parkoviska. Tmavomodrá honda. Auto zrýchľilo a už ho nebolo.

Určite to bola ona. Nemohla to byť ona.

Mariah sa rozbehla k svojmu autu. Našťastie šoférovala ona, nie ocko, a mala pri sebe kľúče. Nasadla do auta, rýchlo naštartovala, cúvla dozadu ešte skôr, než zabuchla dvere. V spätnom zrkadle zazrela, ako ocko s vystrašeným výrazom beží za ňou. Rozbehla sa po úzkej ceste a prudko sa zaradila do dopravného prúdu, pričom sa iba o vlások minula s prichádzajúcim minivanom, v ktorom sedela

matka s deťmi. Matka na ňu zatrúbila a čosi na ňu vykrikla. Mariah jej hlasno odpovedala „Prepáčte!“ a vychýlila auto zo smeru. Honda zabočila dolu strmým svahom k východu z nákupného strediska do ulice, ktorá sa križovala s hlavnou cestou.

Preletela okolo značky Stoj, daj prednosť v jazde a zamierila k tomu istému svahu. Modrá honda zabočila prudko doprava, vzdalovala sa od hlavnej cesty a vracala sa do centra Lakehvenu. Mariah zrýchlila. Jej stará fordka, sedan, sa zo všetkých síl namáhala. Medzera medzi autami sa zmenšovala. Zazrela, že vodičkou hondy je tmavovlasá žena.

Zaraď sa vedľa nej, pomyslela si, ubezpeč sa, že je to mama. Nešibe ti. Naozaj je to mama.

Zrýchlila, približovala sa k honde, no tá ostro zabočila. Mariah pridala priveľa plynu, uviedla auto do šmyku a vošla do dopravného pruhu v protismere. Zazrela označenia policajného sedanu, na jeho streche sirénu. Rútila sa priamo proti nemu, narazila do zadnej časti sedanu. Znova ju to obrátilo, a napokon prudko zastavilo. Roztriasla sa. V zrkadle zazrela auto lakehavenskej polície. Honda sa stratila.

„Vystúpte z auta,“ prísne na ňu zvolal policajt. Roztriasla sa, lebo ľudia teraz zase budú mať čo rozprávať o ich rodine, znova sa rozhorí jasný plameň hanby. Zahryzla si do pery.

Mariah Dunningová s rukami nad hlavou vystúpila z auta. „Dobrý deň, pán policajt. Mám v kufri auta hrbu zbraní a rozličnej výzbroje. V čižme skrývam teleskopický obušok. Vravím to, aby ste o tom vopred vedeli.“

2

O hodinu Mariah a jej otca vysadila účastnícka taxislužba pri príjazdovej ceste do ich skromného domu neďaleko lakehavenskej strednej školy. Dom v štýle ranča zo šesťdesiatych rokov stál na kopci. Podobné domy v tejto štvrti Lakehavenu postupne búrali a nahrádzali oveľa väčšími a honosnejšími stavbami podnikateľského baroka, ktoré sa tiesnili na jednotlivých parcelách. Niekedy pri príchode domov zazrela, ako otec stojí pri okne a vyzerá, či na niektorom susednom pozemku na Bobtail Drive nie je nápis Na predaj. V poslednom roku sa veľa starých domov predalo. Ľudia zarábali v ošiali na rekonštrukciu domov. Netušila, či otec sa obáva prestavby domov a následného zvýšenia dane z nehnuteľností, alebo iba dúfa, že dostane nových susedov, ktorí nič nevedia o zmiznutí jeho manželky a nebudú naňho hľadiet s úškrnom, skrývajúcim nemú otázku *Ako si to, Craig, urobil? Ako si sa zbavil jej tela?* No s predajom sa vždy prenášali aj klebety. Noví susedia nikdy nepozdravili Mariah ani jej otca, keď boli v prednej záhradke alebo na príjazdovej ceste triafali loptou do basketbalového koša.

V ten deň ho donútila, aby sa prvý raz po týždňoch odvážil vyjsť z domu, a všetko sa skončilo zle.

Mariah sa prisťahovala domov hneď po matkinom zmiznutí a uvedomovala si, že by si mala znova zohnať vlastný

byť, ale nemala na to silu. Ešte nebola pripravená opustiť otca a nechať ho žiť osamote. Čo najrýchlejšie dokončila štúdium informatiky na Texaskej univerzite. Nechcela otca dlho nechať v nevyriešenej situácii ani tým, že by navštevovala prednášky a chodila do laboratória. Získala od svojich profesorov povolenie, aby skupinové úlohy mohla riešiť sama, hoci to bolo ťažšie, ale aspoň sa nemusel oddávať chmúrnym myšlienkam.

Obaja sa ocitli zoči-voči polícii a celému svetu. Vecierky, pracovné projekty a všetky ďalšie pokusy o kariérny rast i zábavu na univerzite ju prestali zaujímať. Matkiným zmiznutím akoby ich odvíal vietor. Ťažko sa to vysvetľovalo ľuďom, ktorí mali čistú minulosť a jasnú budúcnosť: *Rozumieš, mama sa mi bez jedinej stopy stratila, a nevieme, či ju zavraždili, uniesli, alebo jednoducho utiekla pred životom. Ocko bol pri jej zmiznutí hlavným podozrivým, ale nič mu nedokázali. Žijeme v nejasnej situácii. Aký je tvoj hlavný odbor?*

Teraz Mariah zacítila, ako ju od krížov až po hrud' oblievajú horúce rozpaky, a očervenela. Prestala sa ovládať. Prišla o to, čo sa jej zatiaľ darilo pred svetom skrývať. Teraz sa to už dozvie aj ocko. Výzbroj v kufri auta, zaraďovač s výstrižkami z tlače o jej matke, zbrane, policajný obušok, elektrický paralyzátor a notebook so softvérom na vyhľadávanie osôb. Musela to polícii všetko vysvetľovať pred otcom, keď ho priviedli na policajnú stanicu. Mohla sa brániť, že nemusí nič vysvetľovať. Ale keď im to povedala, správali sa k nej súcitnejšie a prepustili ju bez formálneho obvinenia. Jeden z policajtov celý čas uprene hľadel na otca. Craiga Dunninga všetci poznali.

V ich očiach bol vinný. Muž, ktorý vyviazol z obvinenia vraždy.

Ocko vybral z chladničky krčah s ľadovým čajom a šuchtal sa ako človek, ktorý nesie príťažké bremeno. Na lake-

havenskej strednej škole bol Craig Dunning futbalistom a potom na Rhodes College v Memphise dostával štipendium. Bol širokoplecí blondiak s modrými očami a výraznou čelustou. Počas univerzitného štúdia niekoľkokrát poslúžil ako model pre katalógy dvoch južanských odevných spoločností. Mama mala album fotografií z tejto jeho práce, čo ho privádzalo do veľkých rozpakov, a Mariah sa nad ním výborne zabávala. Rada predstierala, aká je zhrozená, že sa predvádzal v úsporných plavkách, oblekoch, pletených svetroch, a kedykoľvek zazrela niektorú jeho fotografiu ako modela, nepochybne vždy dodala: „No zrejme zmyslom toho bolo predať šatstvo.“ Otec vedel, že si ho doberá. Jej prekrásny otec. Keďže oňho neprejavili záujem vyhladávači talentov pre profesionálny futbal, odložil svoje triumfy i sklamanie bokom. Získal magisterský titul v odbore účtovníctva a vypracoval sa na spoločníka v jednej celoštátnej firme. Teraz robil iba konzultanta, čo znamenalo, že nemusí chodiť do kancelárie v centre Austinu ani nosiť oblek, a firma mu posielala prácu, ktorú vykonával zväčša doma. Niekedy sa pozbieral natoľko, že sa zúčastnil na porade alebo prišiel do firmy na zavolanie. No nechodil na firemné večierky ani na piknik z príležitosti Dňa nezávislosti. Teraz bol chudý ako chriateľ a mal vpadnuté líca. Vo vlasoch mal sivé pásy. V živote miloval iba jednu ženu a jej strata ho fyzicky poznačila. Ešte vždy bol pekný muž, ale vytratila sa z neho charakteristická radosť a úsmev. Pre Mariah bol ako obraz, na ktorý sa človek díva a povie, áno, má primerané črty, aj farby sú výstižné, ale čosi tu chýba.

„Máš šťastie, že Broussard netrvá na tvojom obvinení,“ povedal Craig. Dennis Broussard, šéf lakehavenskej polície, si vypočul Craigovo rozprávanie o Mariahinom zmätočnom správaní s kamenným mlčaním. *Áno, bude sa zase podrobovať terapii. Nie, predtým nepodliehala predstave, že vidí svoju matku. Je to iba stres.* Otec ignoroval, ako si ho

policajti obzerajú, lebo sa nazdávajú, že azda môže byť vrahom. A jeho dcéra má kufor auta plný zbraní a výbavy, akoby plánovala lúpež alebo vlámanie.

„Dávate nám súhlas na prehľadanie auta?“ spýtal sa policajt a Mariah prikývla. Čo iné mala povedať? Odtahová služba odviezla jej auto aj policajný voz.

„Nemala by si súhlasiť s tým, aby ti prehľadávali auto,“ povedal Craig, akoby čítal jej myšlienky. „Prečo to potrebujú urobiť? Mohli by ti tam podhodiť drogy alebo niečo podobné.“

„Ocko! To neurobia. Uvažuj reálne.“

„Nenávidia nás. Či vlastne mňa.“

„Nemám inú možnosť. Previnila som sa, ocko.“

„Ty predsa nepotrebuješ... ty vôbec nepotrebuješ tie zbrane a výbavu. Tvrdíš, že to máš preto, aby si chytila kriminálnych únoscov. Nemôžeš také táraniny povedať polícii. Policajti nemajú radi, ak sa ľudia pokúšajú vykonávať ich prácu. To je veľmi nebezpečné, Mariah. Čudujem sa, že ťa nezatkli.“

„Aj bez toho nás polícia nemá rada.“

„Nemá rada mňa,“ poopravil ju Craig. „Teba ľutujú, Mariah. Osobitne Broussard.“

Mariah niekedy zazrela Broussarda, ako vo svojom aute pomaly prechádza popri ich dome. Akoby sa chcel u nich zastaviť. Alebo jednoducho ustavične mať na očiach otca. Práve Broussard, ktorého privolal policajt k prípadu, lebo sa týkal Dunningovcov a Mariah tvrdila, že naháňa svoju matku, priviedol na miesto činu bezradného Craiga z neďalekého obchodného strediska. Mariah sa domnievala, že obaja muži strávili zopár nepríjemných minút, keď sa spolu viezli v aute. Otec sa mu nezdôveroval s nijakými podrobnosťami.

Craig nalial ľadový čaj a Mariah si roztrasenou rukou vzala svoju šálku. Musí mu položiť otázku „Videl si ju?“

spýtala sa. Dúfala, že jej odpovie *Áno, vyzerala ako mama. Chápem, ako si sa cítila a čo si myslíš.*

„Nie, zlato moje, nevidel som ju.“ Craigov hlas znel unavene. Nie nahnevane. Nie mrzuto. Iba vyčerpane.

„Videl si tú modrú hondu?“

„Videla ju polícia, ale nedovideli, kto sedí za volantom.“ Craigov hlas zmäkol. „Pravdepodobne to bola nevinná žena, ktorá podľahla panike, keď si ju prenasledovala.“

Bola to mama, mala Mariah na jazyku, ale nepovedala to. Neuveril by jej. Nikto by jej neuveril. Chvíľu mlčky sedeli.

„Ktovie, či má nákupné stredisko záznamy z bezpečnostných kamier na parkovisku.“

Craig sa zhlboka nadýchol. Mariahin hlas sa upokojil, znel zamyslene. „Mohla by som sa na to spýtať.“

„Mariah, už s tým prestaň! Nezavoláš do nákupného strediska a nebudeš od nich žiadať záznamy. Polícia ti zakáže vrátiť sa tam. Šoférovala si bezohľadne, poškodila si policajné auto. Policajti ťa nezatkli a neodviedli do väzenia iba preto, že im ťa je ľúto.“

Mariah sa tieto slová nepáčili, ale nereagovala na ne. „Naozaj som si myslela, že je to mama. Skutočne.“

„Uvedomujem si, že si si to myslela, zlato moje. Viem to. Čo by som dal za to, keby som ju zazrel...“ Hlboký hlas sa mu zlomil a sťažka sa nadýchol. „Prosím ťa, čo keby sme sa porozprávali o tom, čo všetko voziš v aute? Putá, zbrane, paralyzátor. Koho máš v pláne uniesť?“ Vychudnutá tvár mu zbledla od obáv.

Mariah odložila šálku. „Už som ti povedala, že tie zbrane a výzbroj som si legálne kúpila.“

„Prečo musíš mať v aute celý arzenál?“

„Potrebujem sa pripraviť aj na to, že keď mamu nájdem, možno bude v rukách zlých ľudí. Ocko, to je absolútne v poriadku. Navštevovala som kurzy, ako takéto veci používať.“

Sadol si naproti nej, chytil ju za ruky. „Kurzy?“

„A na internete som sledovala videá.“

„Zlato moje, ty predsa nie si profesionálna lovkyňa zločincov ani detektív z nejakého filmu. Mariah, už s tým prestaň! Nemôžeš tak zhadzovať seba. Ani mňa.“ Hlas sa mu zlomil.

„Polícia prestala pátrať,“ povedala. „Nieкто mamu musí nájsť. Zistiť, čo sa s ňou stalo.“

„Mám ťa nesmierne rád. Ale dnes si mamu nevidela,“ povedal. „Neuvedomuješ si to, Mariah? Tá žena nebola tvoja matka. To iba... to iba žiaľ ti balamutí hlavu.“

Hlas sa jej zachvel. „Aj keby... Musím sa dozvedieť, čo sa s ňou stalo. Musím zistiť, kto nám ju vzal.“ S námahou sa usilovala znova si ustáliť hlas. „Musím to zistiť.“

„Nie, nemusíš... Aspoň nie takto. Musíme naďalej veriť, že ju jedného dňa nájde polícia. No ty daj od toho ruky preč.“

Mariah sa hlboko nadýchla. „Ocko, nikdy som nemala možnosť vyriešiť si s ňou niektoré veci. Ja...“

„Neviem, ako to napraviť. Bodaj by som bol schopný to urobiť! Bodaj by som dokázal ľudí presvedčiť, aké je to pre nás ťažké! Nič nie je zložitejšie.“

Kvôli Lakehavenu, pomyslela si Mariah. Lebo strašne veľa ľudí je presvedčených, že otec matku zabil a postaral sa, aby jej telo zmizlo. Hoci na to nie je nijaký dôkaz a nič to nepotvrďuje. Z okruhu ich priateľov a známych nikto nie je podozrivý. Iba tiché nekonečné narážky a klebety o jej otcovi. No tieto ustavičné reči pôsobili ako jed a človeka takmer zabíjali, nútili ho stiahnuť sa do svojej ulity. Beth Dunningová sa nikdy znova nezjavila – neuskutočnil sa pohyb peňazí na jej bankovom účte, nezatelefonovala ani nebola na záznamoch bezpečnostných kamier. Akoby z tohto sveta odišla.

„Najprv mi dovoľ, aby som nachystala aspoň oneskorený obed,“ povedala Mariah. Odišli od jedla v nákupnom

stredisku. Varieval to zvyčajne Craig: bol v tom oveľa zručnejší ako Mariah. No chcela ho nejakým spôsobom potešiť.

„Nie, ja ho nachystám. Nechceš grilovaný syr?“

Prikývla, objala ho a mala z neho pocit, akoby sa pod džínсами a klubovou košeľou lakehavenských basketbalových fanúšikov dotýkala vlastnej kože a kostí, lebo aj jej postava uvädla za tie roky, čo už nebola členkou futbalového družstva. *Mrzí ma to, ocko*, pomyslela si.

Craig sa odvrátil a podišiel k chladničke. Vybral maslo a čedar v plátkoch, položil panvicu na sporák a začal sendvič natierať syrom a rozpúšťajúcim sa maslom. „Pokladaj to za neriešiteľnú situáciu. Už nemôžeme urobiť čosi podobné. Mohla si si veľmi ublížiť. Mohla si zraniť policajta. Alebo nevinnú osobu. Myslíš, že nám toto mesto niekedy ešte prepáči? Ja sa nevraciam k ľuďom, čo hádzali do domu kamene, ani k tým, čo naň uprostred noci sprejovali hrozby. Nemienim pripustiť, aby sa to teraz zopakovalo tebe.“

Na ich garážovej bráne boli jasnočervenou farbou napísané vety: TU BÝVA ZABIJAK a KDE JE BETH, CRAIG? Mariah na to nikdy nezabudne. Zopár susedov im pomáhalo nápisy zmazať, ale všimla si na ich tvárach pochybnosti. „Ocko...“

„Tuším by sme mali dať odslúžiť omšu za mamu,“ povedal. „Musíme však čakať sedem rokov, odkedy je nezvestná, kým ju oficiálne vyhlásia za mŕtvu.“ Craig si zahryzol do pery. „Ale azda by sme sa mali pustiť do toho aj skôr a postaviť jej náhrobný kameň. Musíme ju pustiť z hlavy.“

„Nie,“ zavrtela hlavou.

Pozrel na ňu a v jeho pohľade bola rozhodnosť, s akou sa uňho už dávno nestretla. „Ten žiaľ... Dobré, môže ma to zničiť. Ale teba to zničiť nesmie. Ty sa musíš v živote posunúť ďalej. Čo ak sa tvoji klienti dozvedia o dnešku?“

„Ako by sa o tom mohli dozvedieť?“ Mariah pracovala na voľnej nohe ako dizajnerka webových stránok. Mala iba

troch stálych klientov, najväčší bol butik s módnym oblečením, ktorý sa venoval najmä predaju cez internet.

„Ľudia si vymieňajú názory prostredníctvom sociálnych médií. Majú sklon lynčovať. Možno tvoj výstup v nákupnom stredisku niekto zaznamenal svojím telefónom. Alebo si urobil snímku, ako ťa nakladajú do policajného auta. Možno to niekto umiestni na sociálnu sieť. Myslíš, že v reštauračnej zóne vtedy nebol niekto z Lakehavenu? Polícia posiela svoje informácie do mestských novín. Môže sa to zjaviť na webovej stránke správ z Lakehavenu.“ Hlas sa mu zlomil. „No to sa nesmie stať. Nie každý hľadá na teba krivým okom...“

Vôbec na to nemala odpoveď. Zišiel jej na um týnedžer, ktorý na ňu mieril zdvihnutým smartfónom. Ľudia boli vždy pripravení zaznamenávať chvíle nepríjemné pre niekoho iného. Predstavovala si k tomu titulok: AUTOHAVÁRIOU S POLICAJTMÍ SKONČILA DIEVČINA, KTORÁ PODĽAHLA HALUCINÁCIÁM, ŽE ZAZRELA V NÁKUPNOM STREDISKU SVOJU NEZVESTNÚ MATKU. Pravdaže, nikto by sa nesprával až tak kruto. No zároveň bola presvedčená, že by sa to mohlo stať.

„Mala by som navštíviť psychoterapeuta,“ povedala potichu. „Ak si to želáš. Prisľúbil si to policajtom.“

„Nemyslím, že je to nevyhnutné.“ Craig pomaly vybral horúci sendvič z panvice, položil ho na tanier a rozdelil na tri rovnaké pásiky, tak ako to Mariah mala rada. Podal jej tanier a začal pripravovať sendvič pre seba. Ani na ňu nepozrel, zazdalo sa jej, že rozhovor chce ukončiť. Zakaždým, keď sa zmienila, že sa pohovára s nejakým profesionálom, psychológom alebo psychiatrom, oponoval jej. Polícii teraz klamal. Mohla za nimi zájsť sama. Predsa je dospelá. Ale keď sa mu to nepozdávalo, pôsobilo by to ako zrada. Domnievala sa, že sa zrejme obáva, čo by povedala o ňom: *Každý si myslí, že ocko je vinný, no nie je to môj názor, lebo čo keby...*

Sadla si k sendviču, ale bol bez chuti. Maslo, syr a mäkký chlieb chutili ako kolomaž. „No prekvapuje ma, že nechceš, aby som sa pohovárala so psychoterapeutom.“

„To človeka ešte väčšmi deprimuje. Musíme sa naučiť vyrovnávať sa so žiaľom vlastným pričinením,“ povedal Craig. „A želám si, aby si sa vzdala myšlienky, že nájdeš niekoho, kto ti vzal mamu. Polícia, ktorej to patrí do pôsobnosti, prípad dáva bokom. Sľúb mi, že s tým prestaneš.“

Čakal. Chcela mu odvetiť *Mojou terapiou je predstava, že nájdem mamu. Iba vtedy sa budem cítiť lepšie*. Namiesto toho povedala: „Sľubujem.“

A potom uštipačný hlások, ktorý podnietil kdesi hlboko vnútri pocit zranenosti, bolesti a smútku: *Prečo ocko nechce, aby som navštívila psychoterapeuta alebo zistila pravdu? Prečo?*

Ten hlások vo svojich myšlienkach hneď rýchlo potlačila, aby nemohol pôsobiť ako jed.

3

Craig sa schúlil vo svojom koženom kresle pred obrovskou plochou televíznou obrazovkou. Zapol si jeden z televíznych kanálov. Celé hodiny sa oddával rozličným programom, ktoré ho väčšinu noci uchvacovali. Spal veľmi málo, do vysielaných príbehov sa zamotával ako do mäkkej periny. Veľa nocí iba presedel v kresle, čo v Mariah vyvolávalo obavy. Videlo sa jej to nezdravé. Ale všetky pokusy presvedčiť ho, aby spával normálne, zlyhali.

Mariah mu povedala, že odchádza do svojej izby čítať. Televíziu viac-menej prestala sledovať: kriminálne filmy v nej vyvolávali podráždenosť, v reality šou vystupovalo veľa ľudí s vymyslenými problémami. Jej útočiskom boli knihy. Zatvorila dvere a oprela sa o drevenú hlavu postele.

No neprišla sem čítať.

Potichu zamkla dvere. Ocko vždy začul cvaknutie zámky a počas temných dní po maminom zmiznutí sa obával, že si Mariah ublíži. Mariah sa obávala, že to isté urobí on. Stlmila svetlá. Rozsvietila sviečku, ktorú jej mama darovala na pätnáste narodeniny. Domnievala sa, že sviečky sa vyrábajú na to, aby poslúžili ako lacné darčeky, ale táto sa jej páčila. Rozvoniavala vanilkou a škoricou a zapalovala ju iba vtedy, keď bol čas na tichý tajný rituál. Vtedy spomínala na mamu, na hrejivé objatia, vôňu jej pokožky a silu.